Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15. Februar 1898. 47de Aargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Salt Lake City den 5. Oktbr. 1897.

Jeg kan ikke sige, at jeg føler mig særlig oplagt til at tale til Konferencen i denne Formiddag, men man har ønsket, at jeg skulde gjøre nogle Bemærkninger eller læse nogle Ord, eftersom Aanden maatte lede mig. Før jeg begynder mine Bemærkninger, bør jeg maaske gjøre en Undskyldning, fordi jeg muligvis i min Tale vil afvige fra den Retning, som Brødrene i deres Taler have fulgt i dette Møde saavelsom i Møderne i Gaar. De ere blevne ledede til at tale om aandelige Emner og have ved Aandens Kraft givet os mange meget vigtige Sandheder, Oplysninger og Formaninger, og det skulde have glædet mig at følge i dette Spor den korte Tid, jeg skal optage i Dag; hvis jeg afviger derfra, da er det, fordi jeg føler Vægten af en Pligt, der hviler paa mig, og den vil jeg med Guds Hjælp søge at udføre.

Jeg ønsker at paaminde Forsamlingen om, at vi nærme os Slutningen af et frugtbart Aar, og skjønt Nogle maaske ikke have indsamlet saa stor en Høst, som de kunde have ønsket, eller som de have indhøstet i tidligere Aar, saa har dog Høsten i det Hele taget i disse Dale været rigelig, og Herren har velsignet Jorden og givet Landmanden herlige Frugter af hans Arbejde. Det er ønskeligt, at vi skulle tænke paa disse Ting. I Forbindelse med denne Tanke ønsker jeg at læse for Eder nogle af Evangeliets skrevne Ord med Hensyn til timelige Ting, som jeg synes ere meget passende for os i vor nuværende Tilstand og paa denne Tid.

Som Svar paa Spørgsmaalet: „O Herre, vis Dine Tjenere, hvor meget Du fordrer af Folkets Formue som Tiende?" siger Herren:

„Sandelig, saa siger Herren, jeg fordrer, at det hele Overskud af Eders Formue skal gives i min Menigheds Biskops Hænder i Zion til Opbyggelsen af mit Hus, til Grundlæggelsen af Zion, til Præstedømmet og til min Kirkes Præsidentskabs Gjæld. Og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiende; derpaa skulle de, der saaledes have givet

Tiende, betale en Tiendedel af alle deres Indkomster aarligt, og det skal være en fast Lov for dem til evig Tid, for mit hellige Præstedømme, siger Herren. Sandelig siger jeg Eder, det skal ske, at Alle de, der samle sig til Zions Land, skulle hellige det Overflødige af deres Formue og skulle iagttage denne Lov, ellers skulle de ikke agtes værdige til at forblive iblandt Eder. Og jeg siger Eder, dersom mit Folk ikke iagttager denne Lov og holder den hellig og ved denne Lov helliggjør Zions Land for mig, at mine Love og mine Domme maa holdes derpaa, at det maa i Sandhed blive helligt, se, sandelig siger jeg Eder, da skal det ikke være et Zions Land for Eder. Og dette skal være et Eksempel for alle Zions Staver. Saa er det, Amen." (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 306.)

Atter siges der:

„Se, nu hedder det i Dag (indtil Menneskens Søn kommer), og sandelig, det er en Dag til Offer, en Tiende-Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes (ved hans Tilkommelse); thi efter i Dag kommer Opbrændelsen. Dette er at tale efter Herrens Vis; thi sandelig siger jeg, i Morgen skulle alle Hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, vorde som Halm, og jeg vil opbrænde dem; thi jeg er den Herre Zebaoth, og jeg vil ikke spare Nogen, som bliver tilbage i Babylon." (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 110.)

Jeg læser ikke de følgende Ord, fordi jeg tror, at de ere aldeles anvendelige paa de Sidste-Dages Hellige, ej heller fordi jeg et Øjeblik betvivler, at der ikke er et stort Antal af Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som aldrig i deres Hjerter endog have tænkt paa at bedrage Gud. Men der findes dem iblandt os, som, skjønt de maaske ikke alvorligt have tænkt paa, at de bedroge Gud, dog have været ligegyldige og ved deres Forsømmelse have bragt sig selv i samme Stilling som Israels Børn fordum, da Profeten udtalte disse Ord imod dem; jeg ønsker at læse dem, som de staa skrevne, og lade dem faa Anvendelse paa, hvemsomhelst de passe, medens de, som ikke ere skyldige, ville føle deres Samvittighed ren for Herren.

„Og Judas og Jerusalems Offergaver skulle behage Herren som i gamle Dage og som i de forgangne Aar.

Og jeg vil nærme mig Eder til Dom og være et hastigt Vidne imod Troldkarlene og imod Hoerkarlene og imod dem, som sværge falskeligen, og imod dem, som nedtrykke Dagløunernes Løn, Enken og den Faderløse, og som forurette den Fremmede og ikke frygte mig, siger den Herre Zebaoth.

Thi jeg, Herren, har ikke forandret mig; og I, Jakobs Børn! ere ikke tilintetgjorte.

Fra Eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Skikke og have ikke bevaret dem; vender om til mig, og jeg vil vende om til Eder, siger den Herre Zebaoth; men I sige: hvori skulle vi vende om?

Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: hvormed have vi bedraget Dig? Med Tienden og Afgiften!

Med Forbandelse ere I forbandede, og I, ja det hele Folk, bedrage mig.

Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne Eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over Eder i Overmaal.

Og jeg vil for Eders Skyld true Æderen, at den ikke skal fordærve Eder Jordens Frugt; og Vintræet paa Marken

skal ikke slaa Eder fejl, siger den Herre Zebaoth.

Og alle Folkeslag skulle prise Eder lykkelige; thi I skulle være et behageligt Land, siger den Herre Zebaoth.

Eders Ord have været stærke imod mig, siger Herren; og dog sige I: hvad have vi talet med hverandre mod Dig?

I sige: det er forfængeligt at tjene Gud, og hvad Vinding have vi af, at vi toge Vare paa, hvad han vilde have varetaget, og at vi gik i Sørgeklæder for den Herre Zebaoths Ansigt?

Og nu prise vi de Hovmodige lykkelige; baade de, som øvede Ugudelighed, ere byggede, og de, som fristede Gud, slap frie.

Da samtalede og de, som frygtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Agt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Ihukommelsesbog om dem, som frygte Herren og tænke paa hans Navn.

Og de skulle, siger den Herre Zebaoth, være mig en Ejendom paa den Dag, som jeg skaber, og jeg vil skaane dem, som en Mand skaaner sin Søn, der tjener ham.

Og I skulle igjen se Forskjel imellem en Retfærdig og en Ugudelig, imellem En, som tjener Gud, og En, som ikke tjener ham." (Malachias 3, 4—18.)

Nu ønsker jeg at læse et andet Skriftsted. Det er meget gammelt, men har imidlertid en Anvendelse, og naar jeg læser det, ville I, som høre det, kunne anvende det paa Eder selv eller paa Eders Næste. Men bedre vil det være, om vi anvende det paa os selv, En og hver, og lade vor Næste gjøre det Samme.

„Og der det Ord kom ud, gave Israels Born Meget af Førstegrøden af Korn, Most og Olje og Honning og af Alt, hvad der kom ind af Marken, og de bragte Tiende af Alt i Mangfoldighed.

Og Israels og Judas Børn, som boede i Judas Stæder, de bragte ogsaa Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg, og Tiende af de hellige Ting, som vare helligede Herren deres Gud; de bragte dette og lagde Hob ved Hob.

I den tredie Maaned begyndte de at lægge Grund til Hobene, og i den syvende Maaned bleve de færdige med dem.

Og der Ezechias og de Øverste kom og saa Hobene, da velsignede de Herren og hans Folk Israel.

Og Ezechias spurgte Præsterne og Leviterne angaaende Hoben.

Og Asaria, den Ypperstepræst af Zadoks Hus, sagde til ham: siden man begyndte med at bringe Gaven til Herrens Hus, have vi ædt og ere blevne mætte, og vi have levnet i Mangfoldighed; thi Herren har velsignet sit Folk, saa at denne Hob er bleven tilovers.

Da sagde Ezechias, at man skulde indrette Kamre i Herrens Hus, og de indrettede dem." (2. Krøn. 31, 5—11.)

Meget mere kunde læses i Skriften med Hensyn til dette Princip, Tiende, som Gud har aabenbaret for os i denne Uddeling, og som han fordrer, at vi skulle adlyde, saa at vi ved at adlyde hans Bud kunne hellige dette Land, at det i Virkeligheden maatte blive et Zions-Land for os. Og Forjættelsen er os givet, at hvis vi ville adlyde Guds Love, ville sætte vor Tillid til ham og holde os nær til ham, da vil han holde sig nær til os, og han vil belønne os med sin Gunst og sin Velsignelse. Han vil true Æderen, og han vil foraarsage, at Jorden skal blive frugtbar og afgive sin Grøde til Agerdyrkeren, Vingaardsmanden og Flokkenes Hyrde; han vil forøge deres Hjorde, give dem Held og Fremgang i alle Ting, og de skulle modtage i Overflødighed, fordi de sætte deres

Tillid til Gud, holde sig nær til ham og ere villige til at prøve ham for at se, om han ikke vil aabne Himmelens Sluser og udgyde over dem Velsignelser i Overmaal. Lad hver Mand, der har modtaget Jesu Kristi Evangelium, antamme dette Bud og lytte til disse Ord i deres fulde Mening. Nogle ville ikke lægge Vægt paa dem, og Saadanne ville uden Tvivl holde sig borte fra Herren; de ville forsømme at prøve ham; de ville ikke opfylde de Befalinger, som han har givet, og de ville aldrig kjende, at Gud har talet Sandhed, og at han er i Stand til at opfylde sit Ord og sine Forjættelser til sit Folk, naar de ere villige til at adlyde og holde hans Bud. Medens de, som sætte Pris paa disse Forjættelser, og som adlyde disse Love, der bleve givne fordum og atter gjengivne i denne Tidernes Fyldes Husholdning til Folkets Velsignelse, til Zions Opbyggelse, til at føde Enker og Faderløse, til at udsprede Kristi Evangelium blandt Jordens Nationer og til at indsamle Folket fra Verdens fire Hjørner, de, som lytte til disse Ord, skatte dem som Sandhed og sætte dem i Udførelse i deres daglige Liv, ville komme til at forstaa og kjende, at Gud bliver deres Belønner, som søge ham, og at han er i Stand til at opfylde sine Løfter til sine Børn.

For kort Tid siden traf jeg en Broder — jeg behøver ikke at nævne hans Navn, thi han er kun En blandt Tusinder, der kunne bære det samme Vidnesbyrd, som han bar — og han bar dette Vidnesbyrd ikke alene ved Ord, men ogsaa ved de Beviser paa Fremgang, Velstand, Hygge og Lykke, som omgave ham midt i Ørkenen. I dette Aar har han indsamlet en rig Høst; hans Marker have givet Afgrøde i Overflødighed, medens mange af hans Naboers Marker ere fyldte med Ukrud og deres Høst kun har været halvt eller en tredie Del saa rig som hans. Hvorledes ville I forklare dette? Jeg tror, det skyldes den Kjendsgjerning, at Gud har velsignet ham, og saaledes tror ogsaa denne Broder; thi han er en intelligent Mand, en Mand, som ikke alene arbejder viist og forstandigt, men ogsaa med Gudsfrygt og med det Ønske i sit Hjerte at adlyde Herrens Love. Han sagde til mig og min Ledsager, medens vi vare paa Rejsen: „Gud har velsignet mig, fordi jeg har søgt at holde hans Bud, og fordi jeg har været tro mod min Familje.“ Han nedsatte sig derude i Ørkenen for en syv eller otte Aar siden, forarmet ved Forfølgelse og Landflygtighed, idet han blev drevet fra sit Hjem og sine Forretninger og nødt til at vandre i Landflygtighed i Aarevis, en Del af Tiden forkyndende Evangeliet i fremmede Lande. Han vendte tilbage for syv eller otte Aar siden og bosatte sig i Ørkenen. Nu har han ud af Jorden, ud af Ørkenens hede Sand frembragt dejlige Hjem og frugtbare Marker, der kunne ses af Enhver, som ønsker at overbevise sig derom. Han betaler sin Tiende og erindrer sine Afgifter; han er lydig mod Herrens Bud, og han er ikke bange for at bevidne for sine Venner og Naboer, at det er formedelst hans Lydighed, at Herren har velsignet ham, givet ham Velstand og gjort ham til, hvad han er i Dag. Han er ikke den Eneste; der er mange Andre, som velsignes paa lignende Maade. Og jeg bevidner, at det er, fordi Gud har velsignet ham, hans Jorder og hans Arbejde, har givet ham Held og Fremgang i hans Foretagender og har sikret ham de Velsignelser, hvorefter han tragtede og arbejdede. Han har handlet i fuld Tro og Tillid til Gud; Herren kjendte hans Hjertes Attraa og velsignede ham i

Forhold dertil; og han trives derude i Ørkenen, medens mange af hans Naboer — ja, gaa og se for Eder selv, deres udstrakte Marker ville sige Eder Alt. Hans Jorder ere fri for ødelæggende Ukrud; thi han har arbejdet og taget Vare paa sine Marker, og ved Flid og fornuftig Anvendelse af sit Arbejde har han vist, at Herren inspirerede og oplyste hans Sind. Herren har velsignet hans Kurv og hans Forraadshus, hans Arbejde og hans Hjertes Tanker, har inspireret hans Sind og gjort ham i Stand til at udføre dette store Arbejde. Jeg bærer mit Vidnesbyrd for Eder, at det er paa Grund af Menneskets Tro paa Herrens Forjættelser og dets Attraa efter at lyde hans Bud, at disse rige Velsignelser nydes fra Herrens Haand.

Jeg har været velsignet; jeg har nydt Fremgang. Jeg kunde have været mere trofast, og jeg kunde have nydt større Velsignelser. Men Herren har velsignet mig saa meget, at jeg ikke har manglet Noget, som var nødvendigt for min Velfærd. Jeg har ikke haft Luxus eller svælget i Rigdom, men Gud har født og klædt mig og alle Mine, og han har givet os Helbred og Styrke. Og dog kunde vi have udført vore Pligter bedre og været berettigede til at modtage større Velsignelser. Jeg søger at betale min Tiende. Det kan lidet nytte, at jeg siger dette, medmindre det er sandt; thi Beviserne findes i Bøgerne. Dersom jeg siger, at jeg betaler min Tiende, og det ikke er Tilfældet, da kan Broder Heber J. Grant eller Andre af Brødrene, som forestaa dette og have Kjendskab til Bøgerne, slaa op i disse og sige: „Du siger, at Du betaler Din Tiende, men det er ikke sandt. Vi vide omtrent, hvilke Indtægter Du har, og dette er, hvad Bøgerne vise." Da vilde jeg staa beskjæmmet, hvis jeg sagde, at jeg betalte min Tiende, og det ikke var Tilfældet; thi ikke alene vilde Herren vide, at jeg ikke havde gjort det, men mine Brødre vilde ogsaa vide det; thi Bøgerne vise nøjagtigt, hvad jeg har betalt. Jeg tror imidlertid paa, hvad jeg prædiker, og jeg prædiker ikke Noget, hvorpaa jeg ikke har Tro. Jeg er ikke her i et saadant Øjemed; jeg er ikke bleven kaldet til en saadan Mission eller til et saadant Arbejde. Jeg forkynder det, som jeg tror, og det, som jeg ved er sandt; thi jeg ved, at dersom Menneskene ville adlyde Guds Love, da vil Gud ære og velsigne dem. Jeg har prøvet det hele mit Liv igjennem. Jeg har set det tydeliggjort i Tilfælde, som hændte i min Barndom, og jeg ved, at Gud har velsignet Enker og Faderløse, naar de have været lydige mod hans Love og holdt hans Befalinger.

Jeg kan fortælle Eder om en Enke med en stor Familje, som var om muligt endnu mere nøjagtig med at betale Herren det, der tilhørte ham, end hun var med at betale sine Naboer, hvad hun muligvis kunde skylde dem; og, takket være Herren, var hun ikke sine Naboer Noget skyldig, som hun ikke betalte dem til den sidste Hvid; thi Herren velsignede hende med Overflødighed, og i hendes sidste Aar behøvede hun ikke at laane af sine Naboer; ej heller behøvede hun at bede Kirken om Understøttelse, men hun betalte derimod Tusinder af Dollars i Produkter og Penge til Herrens Forraadshus, endskjønt hun var Enke og havde en stor Familje at forsørge. Jeg ved dette; jeg kan bære Vidnesbyrd om, at Herren den Almægtige velsignede hende, ikke alene i hendes Markers Afgrøde, men ogsaa i hendes Flokke og Hjorde. De bleve ikke fortærede af vilde Dyr; de

bleve ikke syge og døde; de vandrede ikke bort; de bleve ikke røvede af Kvægtyve. Nej, de formeredes og bleve talrige. En Aarsag til dette var, at hun havde en lille Dreng, som vogtede dem med stor Aarvaagenhed under hendes Ledelse. Hendes Øje saa Alt; hun havde Bestyrelsen af alle sine Ejendomme; hun ledede Arbejdet af Enhver, som hun lejede til at udføre Noget for sig, og hun ledede og opdrog sine Børn i Gudsfrygt og Retfærdighed. Jeg er et levende Vidne — og her sidder et andet Vidne (Kirkens Patriark, John Smith) — om, at Gud den evige Fader velsignede hende og gav hende Fremgang, saa længe hun levede, og at hun ikke alene var i Stand til at forsørge sig selv og sine Børn, som hun sad alene med i Fattigdom i Prøvens Time, da hun blev dreven ud i Ørkenen, men at hun var i Stand til at føde Snese af Fattige og dog betale sin Tiende. Sandelig trivedes hun i Herrens Velsignelser.

Jeg erindrer en Gang, da denne Enke om Foraaret kom til Tiende-Forraadshuset i denne Stad med et Læs Kartofler, som havde været gjemt Vinteren over. En af Tiende-Skriverne sagde til hende: „Søster . . . ., jeg kan ikke indse Nødvendigheden af, at Du skal betale Tiende; Du burde ikke betale nogen Tiende, men beholde det Lidet, Du har fortjent." Hun svarede ham og sagde: „Broder William, Du forstaar ikke, hvad Du taler om. Jeg betaler min Tiende, at jeg maa vorde velsignet." Hun sagde endvidere: „Vilde Du berøve mig en Velsignelse?" „Nej," svarede han, „men jeg vilde, at Du skulde beholde Din Tiende og velsigne Dig selv med den. Der er flere raske og stærke Mænd, som godt kunde arbejde og tjene deres Ophold, men som leve ved Tienden, og jeg kan ikke indse, at en Enke skulde behøve at betale Tiende for at føde dem, som ikke ville arbejde." Saaledes lød denne Mands Ord, som var beskjæftiget paa Tiende-Kontoret. „Nej," svarede Enken, „jeg agter at betale min Skyld til Herren; jeg agter at betale min Tiende, og Enhver, som søger at forhindre mig i at gjøre dette, vil berøve mig en Velsignelse." Hvor er denne Mand og hans Familje i Dag? Han apostaserede; han stod ikke længe i Kirken. Han vendte sig bort fra dette Folk og rejste til et Sted i Østen med sin Familje. Han er formodentlig for længe siden indgaaet til sin Hvile. Og ikke en Eneste af hans Familje er nu i Kirken.

Jeg bærer Vidnesbyrd om disse Ting, fordi jeg ved, hvorom jeg taler. Jeg ønsker at fortælle noget Mere. Medens denne Enke betalte sin Tiende og blev velsignet, var der en lille Dreng, som i Virkeligheden tænkte, at Tiende-Skriveren havde Ret. Denne Enkes Drenge maatte arbejde haardt, og de forstode, hvorledes disse Kartofler vare avlede. De kjendte, hvilket Arbejde det kostede at frembringe Korn og andre Produkter, og hvorledes det var at tage Vare paa Heste, Faar og Kvæg, hvoraf der skulde gives Tiende. De havde fuld Kjendskab til dette Arbejde, thi de maatte selv udføre det. Og en af disse Enkens Smaadrenge syntes, at Tiende-Skriverens Udtalelser vare nogenlunde rigtige. Siden døde Enken, men hun efterlod rigelige Midler til sine Børn, Midler, der vare gravede ud af Ørkenens Sand. Men Børnene vare unge, og jeg maa tilstaa, at de vare ikke saa trofaste i at betale deres Tiende og Afgifter, som deres Moder havde været. De havde mistet deres Moder, og hvad blev Følgen? I Løbet af nogle faa Aar var Alt, hvad hun havde efterladt af Midler, forødet og borte. Det var

Resultatet. Kvæget blev drevet ud i Bjergene, og det fandtes aldrig mere. Naboernes Kvæg brød ind paa Markerne og ødelagde Afgrøden; Børnene indsamlede ikke saa rig en Høst som før, og det varede kun nogle Aar, før de ikke havde stort tilbage af, hvad Moderen havde efterladt dem. Det var først, da de bleve gamle nok til at sætte Pris paa Sandheden og paa at adlyde Guds Love og holde hans Bud, at Herren atter begyndte al velsigne dem, forøge deres Midler og give dem det, som var nødvendigt for deres Gode. Og eftersom de have vist Lydighed mod Guds Befalinger, har Herren velsignet dem. Han vil vedblivende gjøre saa i al Evighed, dersom de forblive trofaste; gjennem Evighedernes Evighed ville de høste Lønnen for Trofasthed mod Sandhedens Sag og Herrens Love; og det Samme vil ske med al Israels Folk. Dette bevidner jeg for Eder i Jesu Kristi Navn. Amen. (Deseret News.)

Filosofien af Evangeliet.

III. Kapitel.

Videnskabsmænds Vildfarelser.

„Lidt overfladisk Kundskab kan maaske foraarsage, at det menneskelige Sind bliver tilbøjeligt til at fornægte Gud, men en dyb Kundskab til Filosofien vil atter føre det tilbage til Religionen." Disse Ord udtaltes af Francis Bacon, en af Verdens største Filosofer, og Historien har bevist deres Sandhed. Den videnskabelige Verdens største Lys, saasom Columbus, Kopernikus, Galileo, Kepler, Newton, Herschel, Agassiz, Rosse eller Proctor, have Alle næret Ærefrygt for Religion. Derimod er det som Regel kun tredie eller fjerde Klasses Videnskabsmænd eller Saadanne, hvis Heftighed er større end deres Dømmekraft, der have forsøgt at vinde Udmærkelse som Vantroens Forsvarere. Mænd, som ere faldne igjennem paa Grund af deres egen Uduelighed, blive ofte Misanthroper og fordømme Sandheder og Mennesker, som de selv ikke have Hjerne nok til at fatte og forstaa. Sandt er det, at den apostatiske Kristendom var bleven „vejet paa Vægtskaalen og funden for let", men beviser det, at der ikke findes en levende, guddommelig Religion, som vil tilfredsstille Menneskets Forstand med sine Sandheder og røre Hjertet ved sin Kjærlighed — en Kristendom, som i sin Skabers Magt skal indtage sin Plads blandt de Kræfter, der virke i Samfundet, og tilsidst bringe dem Alle under sin Indflydelse? Nej, visseligen ikke. Ligesaavel kunde vi sige, at fordi der eksistere falske Banknoter, findes der ingen ægte.

Man forbauses over den Frækhed, hvormed Vantroende antage for givet netop de Punkter, som skulde bevises, og tilsidesætte de mest troværdige og paalidelige historiske Optegnelser og videnskabelige Kjendsgjerninger som uværdige til en alvorlig Undersøgelse. Naar Skeptikere, som ere bestemte paa ikke at tro Bibelen, finde, at de historiske Beviser for dens Ægthed, Autoritet og Inspiration umuligt kunne kuldkastes ved Spot eller Spidsfindighed, vende de sig til en anden Angrebsmaade, og i de senere Aar have de ransaget Videnskabernes hele Kreds i Haab om at

finde et kraftigere Vaaben. I Særdeleshed er enhver ny Opdagelse bleven hilset af Skeptikere som en Forbundsfælle, indtil nærmere Bekjendtskab viste, at det ikke var Tilfældet. Da Geologien f. Eks. begyndte at opløste sin titaniske Form, blev den paa det Ivrigste søgt af Skeptikere, men nu, da de have opdaget, at den bærer Vidnesbyrd om Skaberens Haand, frygte de for et nærmere Bekjendtskab med den.

Det vil derfor være af Interesse at undersøge, om Videnskaben virkelig er saa bestemt og positiv, som disse Personer foregive. Vi behøve ikke at henvise til Uenighederne mellem Herschel og Ferguson, Newton og Brewster, La Place og Lionville, men lad os hellere begynde med den mest bestemte af alle Videnskaberne, Mathematiken, Videnskaben om Størrelser og Tal, og lægge Mærke til nogle Ting med Hensyn til den.

Ved Overvejelse vil det forbause os, hvor faa Emner der kan bevises med mathematiske Regler. Mathematikeren kan bevise en Triangels Størrelse og Egenskaber, men han kan ikke bevise Fortsættelsen af en virkelig Triangel en Time eller endog en Minut efter sin Demonstration.

Et mathematisk Bevis tillader ingen Tvivl eller Forudsætninger. Et Menneske kan bestemme Vindens Kraft, men han kan ikke sige, hvorlænge den vil vedblive at blæse i samme Retning, om den vil vokse i Styrke, til den bliver en Orkan, eller aftage og ende i Blikstille. Han kan tælle et Hjuls Omdrejninger, men han kan ikke maale dets fulde Kraft eller bevise dets vedvarende Tilværelse i en eneste Time. Hvor mange af de vigtigste Affærer i Livet kunne bevises ved Hjælp af Multiplikationstabellen? Sikkert ikke en af ti. Ligeledes bruger Mathematiken ofte ideale Tal, som aldrig have haft eller kunne have en Tilværelse. Der er ikke en mathematisk Linje — Længde uden Bredde — i hele Universet. Ved en nøjagtig Undersøgelse ville vi finde, at i Naturen er der ingen mathematiske Former. Vi omtale Jorden som kuglerund, men dens Overflade frembyder Hulninger saa dybe som Havets Bund og Ophøjninger saa høje som Andes- eller Himalaja-Bjergene, i alle tænkelige, uregelmæssige Former. Der findes ikke en Tønde Land paa Jordens Overflade, som er absolut jævn. Selv Vandet hæver og sænker sig i Bølger og Brændinger, hellere end at forblive jævnt i en enkelt Time. Mikroskopet aabenbarer, at Perlen er forholdsvis endnu mere ujævn end Jordens Overflade, og at Dugdraaben er ikke mere rund end en Pære. Naar vi tale om, at Planeternes Baner ere elliptiske eller cirkelrunde, da er det i Almindelighed taget, ligesom vi omtale en cirkelrund Sav, idet Savtænderne kunne regnes som Regelmæssigheden selv i Sammenligning med Planeternes Bevægelser paa deres Baner.

Saaledes ogsaa med Astronomien, der er langt fra at være en bestemt Videnskab. Paa Grund af Enkeltheden af de Kræfter, som den omhandler, og den forholdsvise Regelmæssighed i de himmelske Legemers Bevægelser kan den anses som den Videnskab, i hvilken den størst mulige Vished er opnaaelig. Den aabner paa samme Tid det største Felt for Indbildningen, den ædleste Udstrækning for Fornuften, og har derfor tiltrukket sig de højeste Intelligensers Studium, hvilket den har belønnet med de største Opdagelser.

Lad os for ikke at tilskrive Opdagerne af Universets Love den Ære, som tilkommer Skaberen, undersøge nogle af Astronomiens Vildfarelser. (Forts.)

Den 15. Februar 1898.

Brev fra Apostel A. H. Lund.

Da vi føle os overbeviste om, at det vil interessere og glæde de Hellige i Skandinavien at høre fra vor højtelskede Apostel Anthon H. Lund, som nu er paa Mission i Tyrkiet og Palæstina, indrykke vi følgende Brev, som vi nylig have modtaget:

Bern, Schweiz, den 29. Januar 1898.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Tak for Deres venlige Indbydelse til at komme og besøge det kjære, lille Danmark. Det vilde i Sandhed have været mig en stor Glæde at træde ind i Nr. 14 og nyde Eders Selskab paa det Sted, hvor jeg har tilbragt flere lykkelige Aar, medens jeg var paa tidligere Missioner, men Tiden tillod mig ikke at rejse saa langt af Vejen. Broder Hintze og jeg ere sendte paa en speciel Mission til den tyrkiske Mission og det hellige Land. De kjender Broder Hintze fra en tidligere Mission, hvor I mødtes som Missionærer. Han meddeler mig, at det vil blive meget varmt dernede i Orienten, og vi søge at naa dertil, førend den varme Aarstid indtræder. Vi have ogsaa en armenisk Broder med os. Han rejste fra New York til Marseilles, og vi have hørt, at den tyrkiske Konsul i New York har nægtet at udstede ham et Rejsepas. For ikke at miste ham mente vi derfor, at det var bedst, at Broder Hintze rejste til Marseilles for at møde ham der, og at vi derpaa Alle traf sammen i Rom. Vi ønske, at denne unge Mand skal gaa hjem til sin Slægt, og han vil uden Tvivl være i Stand til at udføre et stort Arbejde der.

Foruden at reorganisere denne Mission skulle vi ogsaa undersøge Forholdene og udvælge en Indsamlingsplads i det hellige Land til de Hellige i Østen. Vi have altid set fremad til en Tid, da der vilde blive oprettet et Zion i Østen saavelsom i Vesten, og Præsident Woodruff føler sig stærkt paavirket til at tro, at Tiden er kommen til Udførelsen af dette. Jeg føler, at det er et meget vigtigt Arbejde, som vi ere kaldede til at udføre, og jeg haaber af mit ganske Hjerte, at Herren vil vejlede os, saa at ingen Fejltagelse maa blive gjort. Jeg formoder, at dette Arbejde vil kræve flere Maaneder.

Det vilde have glædet mig meget at rejse med Dem gjennem Skandinavien og overværet Foraarskonferencerne. Nu derimod vil jeg komme til et Land, som er mig ubekjendt, høre et ukjendt Sprog og se Sæder og Skikke, der ere meget forskjellige fra dem, jeg er vant til. Dog vil dette Besøg til det hellige Land være af stor Interesse for mig. Bibelen var min tidligste Læsning, og dens Scener have fæstet sig dybt i mit Sind. Jeg skal med megen Ærefrygt betræde disse Steder, som have en saa stor Interesse for os paa Grund af deres hellige Forbindelser.

Jeg haaber, kjære Broder Lund, at De maa nyde god Helbred i denne Vinter og have en behagelig Tid paa Deres Besøg i Konferencerne. Bring Ældsterne Jørgensen og Christensen min kjærligste Hilsen. Jeg kunde ønske, at vi havde mange som dem at sende over til Eder. Det glæder mig at høre om Eders Held og Fremgang i Missionsarbejdet. Hils alle de Hellige i Kjøbenhavn fra mig. Jeg ved intet Sted, hvor jeg hellere vilde virke som Missionær end der. Paa mange Steder have Missionærerne kun ringe Lejlighed til at nyde de Helliges Selskab. Det er en saa stor Glæde at mødes med dem i gode Forsamlinger. Dette Privilegium nyde I i Kjøbenhavn. Hils ogsaa Broder Mogensen fra mig. Jeg haaber, at hans Helbred er bedre nu end straks efter hans Ankomst til Danmark. Jeg havde en meget behagelig Samtale med hans Hustru ved min Afrejse fra Hjemmet.

Jeg har netop været ude at bese den skjønne Stad Bern; dog synes jeg ikke saa godt om den nu som om Sommeren; da er den „wunderschön".

De have Murstens-Kakkelovne her og fyre kun Lidt i dem. Jeg kom vist til at fryse, dersom jeg skulde blive her længe. Men jeg rejser jo til et Klima, hvor jeg vist ikke behøver at bede dem om at lægge mere i Kakkelovnen.

Modtag min kjærligste Hilsen, og maa Herrens Velsignelser følge Dem.

Deres Ven og Broder,

Anthon H. Lund.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste J. J. Jensen løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Danmark.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Kristiania, den 31. Januar 1898.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Det er mig en Glæde at rapportere Kristiania Konference for Aaret 1897. I dette Tidsrum ere 96 blevne døbte; 8 udelukkede; 11 ere døde og 46 emigrerede. 123 Bøger og 24,349 Skrifter ere blevne uddelte blandt Folket, og vi haabe, at disse maa virke ligesom Surdejgen, „hvilken en Kvinde tog og nedlagde i tre Maader Mel, indtil det blev syret Altsammen". Vi have elleve Grene i Konferencen, hvor regelmæssige Møder afholdes hver Søndag, og disse have været godt besøgte i Vinter. Ældsterne ere energiske i at forkynde Evangeliet, hvorsomhelst Lejlighed gives, og skjønt kun Faa udenfor Kristiania ere blevne tillagte Kirken i Vintermaanederne, lyde dog Rapporterne fra de forskjellige Grene meget lovende for en rig Høst af Sjæle, saa snart Vejret bliver lidt mildere.

Vore Møder i Kristiania have aldrig før været saa godt besøgte som i denne Vinter. Vor store og rummelige Sal har været fyldt hver Søndag, og mange Fremmede ere interesserede i at

undersøge vore Lærdomme. Vi have døbt 14 siden Konferencen, og to Andre have forlangt Daab. De Hellige ere i det Hele taget trofaste og søge at opfylde deres Pligter. Nogle, som have været ligegyldige i at efterleve Evangeliets Principper i længere Tid, have atter taget fat med fornyede Kræfter og søge med Flid at tjene Herren. Og lad mig her sige til de Helliges Ros i denne Konference, at de allerfleste af dem ere trofaste i at betale deres Tiende og Afgifter, og for dette vil Herren visseligen ikke undlade at velsigne dem baade timeligt og aandeligt.

I finansiel Henseende er vor Konference i en trivelig Forfatning. Vi skylde ikke Noget, som vi ikke paa Forlangende kunne betale, og vi have ogsaa været i Stand til at yde nogen Hjælp til Missionen. De forskjellige Organisationer ere i en god Tilstand og udføre meget Godt. I Særdeleshed maa jeg nævne vor Kvindelige-Hjælpeforening; af denne Organisation ere vi med Rette stolte — Gud velsigne Søstrene. Jeg maa ogsaa sige et Par Ord til Ros for vort Sangkor, der opløfter Folkets Hjerter med sin dejlige Sang. Det er uden Tvivl den dragende Magnet om Søndagen. Det samler Folket, og derpaa søge vi, Herrens ringe Tjenere, ved hans Hjælp at forklare hans Vilje for dem.

Medens vi ere beskjæftigede i Missions-Marken, iagttage vi næsten daglig Tilfælde, som ere baade interessante og lærerige. Nogle af disse ere af saa stor Betydning, at de burde være Gjenstand for mere end forbigaaende Opmærksomhed. Medens vi vare i Færd med at afholde et af vore sædvanlige Møder Torsdag Aften, var der blandt Tilhørerne en ung Dame, som af Nysgjerrighed var fulgt med to af sine Veninder, der oftere havde overværet vore Møder og lode til at være gunstigt stemte overfor vore Lærdomme. Emnerne, der bleve omtalte, vare som sædvanlig Evangeliets første Principper, og det blev nævnet, at Gaverne og Velsignelserne følge en ren og ublandet Tro, og Lydighed til Evangeliets Ordinancer. Særlig nævnedes Helbredelsesgaven, og at de sande Troende have Krav paa denne Velsignelse i Sygdommens og Nødens Time. Mødet sluttedes som sædvanlig, og Folk forlode Salen. Den ovennævnte unge Dame, som da var ukjendt for os, gik hjem med sine to Veninder. Hun troede fuldt og fast, at hun havde hørt Jesu Kristi sande Evangelium blive forkyndt i dette Møde. Fredag Morgen blev hun pludselig angreben af en gammel Sygdom, som Lægerne paa Hospitalet havde erklæret for uhelbredelig, og af hvilken hun havde lidt i flere Aar, idet hun havde tilbragt næsten to Aar paa Hospitalet. Angrebet var meget heftigt, og medens hun laa paa sit Sygeleje, beklagede hun sig over, at hun ikke var Medlem af vor Kirke; thi hun vidste, at det var Sandheden, hun havde hørt, og hun troede, at vi vare Guds Tjenere. Hendes Tilstand forværrede sig, og om Søndagen bleve hendes to Veninder meget foruroligede derover og vilde sende hende paa Hospitalet. Dette modsatte den Syge sig og udtalte det Ønske først at tale med os. Hendes Lidelser og Tanken om at komme paa Hospitalet gav hende Mod til at sende Bud efter os. Jeg efterkom hendes Begjæring og aflagde hende et Besøg om Mandagen. Jeg fandt hende meget syg og meget lidende. Hun meddelte mig, at hun havde modtaget et Vidnesbyrd om, at det, hun havde hørt ved vort Møde, var Sandhed, og at vi vare Guds Tjenere, og hun fremsatte det Ønske at maatte blive Medlem af Kirken,

førend hun døde. Jeg spurgte hende, om hun troede, at vi vare Guds sande Tjenere, og at Gud havde gjenoprettet sit Præstedømme paa Jorden; om hun troede, at vi besadde de samme Kræfter som Guds Præstedømme fordum, og at de samme Tegn følge de Troende i Dag, som fulgte de Troende i Apostlenes Dage. Hun svarede, at hun havde Tro paa dette, og at hun ønskede at blive salvet. Samme Dags Aften vendte jeg tilbage til den Syges Hjem, ledsaget af Eldsterne C. W. Petersen og N. K. Nielson, og vi udførte Ordinancen i Tro, bedende Gud om at antage vor Administration. Hendes to Veninder stode og saa til med stor Opmærksomhed og i taus Forventning om, hvad der vilde ske; de havde nemlig aldrig set denne Ordinance blive udført før. Efter at have salvet den Syge forlode vi Huset med Løfte om at komme igjen den følgende Dag. Vi kom efter Løfte tilbage næste Dag, og til vor store Glæde og Tilfredshed fandt vi Patienten i Færd med at udføre sine huslige Pligter og fuldstændig helbredet fra sin Sygdom. Hendes to Veninder fortalte os, at hun en halv Time efter, at vi havde forladt dem, var staaet op og var fuldstændig rask. Denne Dame er nu et Medlem af Kirken og bliver aldrig træt af at fortælle, hvor syg hun var, og hvorledes hun ved Guds Kraft gjenvandt sit Helbred.

Hendes Veninder, som vare Aarsag i, at hun overværede vort Møde, og som lode til at være meget interesserede i Evangeliet, have endnu ikke annammet dette, skjønt de have set Guds Kraft blive aabenbaret i Helbredelsen af deres Veninde; ja, i længere Tid have de endog ikke overværet vore Forsamlinger — et nyt Bevis paa, at Tro ikke følger Tegn.

Med venlig Hilsen fra os Alle til Dem selv og til Brødrene i Nr. 14 forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet
D. K. Brown.

Fra „Nøglen til Theologien".

XI. Kapitel.

Filosofien om Mirakler.

Blandt den nuværende Tids almindelige Vildfarelser findes den, at Mirakler ere Begivenheder, der foregaa i Modstrid med Naturens Love, og at de ere Virkninger uden Aarsag.

Dersom dette er Tilfældet, da har der aldrig været udført et Mirakel og vil heller ikke blive det. Naturens Love ere Sandhedens Love. Sandheden er uforanderlig og uafhængig i sin egen Sfære. En Naturens Lov er aldrig bleven brudt, og det er en absolut Umulighed, at en saadan Lov nogensinde kan brydes.

Det, som ved første Øjekast synes at være i Modstrid med Naturens Love, vil altid ved nærmere Undersøgelse vise sig at være i fuldstændig Overensstemmelse med disse Love. For Eks. hvis i forrige Aarhundrede et Sejlskib, løbende for Vinden, havde mødt et Skib i stærk Fart i modsat Retning af Vind og Strøm, vilde dette Syn i Overensstemmelse med almindelig Kundskab have

været et Mirakel i fuldeste Forstand; det vil sige en Begivenhed, der var aldeles i Modstrid med Naturens Love, saaledes som de kjendtes. Eller havde vore Fædre set et Jernbanetog, fyldt med Hundreder af Passagerer eller ladet med Snese Vognlæs Fragtgods, fare hen over Jordens Overflade med en Fart af 60 eng. Mil i Timen, tilsyneladende dreven fremad ved sin egen Bevægelses Kraft, vilde de have anset det som et Mirakel — en Tildragelse, som brød netop de Love, hvormed de vare bedst kjendte.

Havde den forrige Generation været Vidne til, at en Nyhed kunde befordres fra London til Paris i et Nu, uden at de kjendte Noget til den nyere Opfindelse af den elektriske Telegraf, vilde de straks med fuld Overbevisning have erklæret, at et Mirakel var blevet udført i fuld Modstrid med de velkjendte Naturlove og al menneskelig Kundskab om Aarsag og Virkning.

Men med Kjendskab til Nutidens Opdagelser, Opfindelser og Fremskridt ophøre disse Ting at være Mirakler, og Naturens Love, Lovene om Aarsag og Virkning, findes at være usvækkede og at virke i fuldstændig Harmoni med disse Ting.

De samme Betragtninger kunne anvendes med lige saa stor Virkning paa alle de aandelige Fænomener i Universet. Udtrykkene Mirakel og Mysterium vilde gaa ud af Brug og forsvinde fra Intelligensers Ordforraad, eftersom de skride fremad paa Oplysningens og Ophøjelsens Bane. Allerede nu burde de kun bruges i en relativ og begrænset Forstand som anvendelige paa de Ting, der endnu ikke ere indenfor vore Kræfters og vor Forstands Rækkevidde.

Vi ville her minde Læseren om to Principper eller Tilværelseslove, der ere udviklede i et tidligere Kapitel af dette Værk; de ville forklare de mirakuløse Kræfter i Universet, alle de mægtige Gjerninger, der nogensinde ere udførte af Gud eller hans Tjenere.

Først. Alle det materielle Universes Elementer ere evige.

Dernæst. Der findes en guddommelig Substans eller Fluidum, som kaldes Aand, og som er udbredt blandt alle disse evige Elementer.

Denne aandelige Substans er det fineste, kraftigste og mest ophøjede Element i Universet. Den er iklædt al Visdom, al Kundskab, al Intelligens og Magt. I Korthed, den er Lyset, Livet, Magten og Princippet af alle Ting, ved hvilken de bevæge sig, og af alle Intelligenser, ved hvilken de tænke. Dette guddommelige Element, Aand, er den umiddelbare, virkende og kontrollerende Aarsag i alle hellige mirakuløse Kræfter.

Engle og alle hellige Mænd udføre deres Mirakler ved at være i Kommunikation med denne guddommelige Substans. To Væsener eller to Millioner, hvilketsomhelst Antal der saaledes er i Kommunikation, besidde alle et Sind. Den Enes Sind er den Andens, den Enes Vilje den Andens, den Enes Ord den Andens. Og denne hellige Aand, som er i Kommunikation med dem Alle, udgaar for at kontrollere Elementerne og udføre deres Befalinger, som ere givne med rette Myndighed og i Følge den store Elohims Sind og Visdom.

Gud Faderen er Hovedet. Jesu Kristi Befalinger maa udstedes i Faderens Navn. Engles eller hellige Mænds Befalinger maa for at have Kraft og Virkning udstedes i Jesu Kristi Navn eller i Navnet af de Tre, som udgjøre det store Raad, og maa være i Overensstemmelse med deres forenede Sind og Vilje. Da udgaar den Hellig-Aand og udfører deres Bud. Idet denne Kraft er usynlig, medens Virkningen er synlig, fore-

kommer Handlingen dem, som ere ubekjendte med aandelige Kræfter, at være et Mirakel eller en Virkning uden Aarsag.

Da Jesus Kristus var iklædt et jordisk Tabernakel, besad han i Begyndelsen ikke en Fylde af denne guddommelige Substans, men han voksede og tiltog deri, indtil han efter sin Opstandelse fra de Døde modtog en Fylde og derfor havde al Magt baade i Himmelen og paa Jorden. Hans Apostle modtoge en Del af denne Aand, men ikke en Fylde, saa længe de vare i Forkrænkeligheden; derfor kunde de forstaa og udføre nogle Ting, men ikke alle. Medlemmerne af Kirken deltoge ogsaa gjennem Apostlenes Administration i denne Aand, hvorved mirakuløse Gaver bleve dem tildelte; nogle til En og andre til en Anden; nogle til at tale i Tungemaal; nogle til at udlægge Tungemaal; nogle til at profetere, se Syner eller tale med Engle; andre til at uddrive Djævle og helbrede de Syge og atter andre til at opbygge og belære Kirken eller Verden ved Visdoms og Kundskabs Ord.

Alle disse Gaver og Mirakler vare Virkninger af en og samme Aand, som blev givet til Medlemmerne af de Helliges Kirke, medens Menneskene i Verden ikke modtoge en tilstrækkelig Grad af Aanden til at besidde disse Gaver. Aarsagen dertil var, at de ikke omvendte sig og troede paa Jesus Kristus eller lode sig døbe i hans Navn og modtoge den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Præstedommet; thi disse Pligter og Ordinancer ere den rette og af Herren udpegede Vej til at modtage Gaverne af den Hellig-Aand. Aarsagen til, at disse Gaver ikke i disse mange Aarhundreder ere blevne nydte af den saakaldte kristne Kirke, er, at den ikke er den sande Kirke; ejheller er det sande Præstedømme eller Apostelskab at finde i Kirken eller Kirkerne, hvor disse Gaver fornægtes. Enhver Præst og ethvert Medlem af saadanne Kirker maa omvende sig og blive døbt i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse og da modtage den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af dem, som have Myndighed; ellers kunne de ikke indgaa i Guds Rige.

Disse Ordinancer, administrerede af et lovligt Præstedømme, som er indstiftet af Gud, ere de eneste retmæssige Midler, ved hvilke Menneskene kunne modtage og udøve en Del af disse guddommelige Kræfter; eller med andre Ord, de ere de Midler, som Gud har bestemt, ved hvilke et Væsen kan meddele en Del af denne guddommelige Substans til et andet og saaledes sætte dette Væsen i Kommunikation med Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, med Engle, med Aanderne af retfærdige Mænd i Aandeverdenen og med den sande Kirkes Medlemmer her paa Jorden.

At helbrede en Person ved Berøring eller Hænders Paalægning i Jesu Kristi Navn, eller at meddele den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse er lige saa meget i Overensstemmelse med Naturens Love som for Vand at søge sit Jævnmaal, som for Æblet at falde til Jorden, naar det løsnes fra Træet, hvorpaa det er vokset, som for Kvægsølv at tiltrække sig beslæglede Metaller, eller som for Magneten at adlyde sine egne Love. Som det elektriske Fluidum adlyder sine egne Love med Hensyn til at følge Traaden, saaledes overfører ogsaa det aandelige Fluidum sig fra et Legeme til et andet i Følge visse givne Love. Den almindelige Maade, hvorpaa al aandelig Fluidum, enten helligt eller urent, virker paa det menneskelige System eller overføres fra et Legeme til et andet, er gjennem Nerverne.

En Person, som er bemyndiget af

Jesus Kristus og fyldt med denne aandelige Substans, kan meddele heraf til en Anden, forudsat at der er en Forberedelse af Hjerte og Tro hos Modtageren. Eller naar det i Tilfælde af Helbredelse, Uddrivelse af Djævle o. s. v. hænder, at Modtageren ikke har fuld Bevidsthed om Handlingen som i Tilfælde med smaa Børn eller Personer, der ere besvimede, forvirrede eller døde, da kan Troen hos den Udførende alene eller i Forening med Venner og andre Troende ofte være stærk nok til at udføre Handlingen.

Imidlertid er Berøring eller Haandspaalæggelse ikke de eneste Maader, hvorpaa Helbredelsens Gave kan overføres. Et udtalt Ord, en givet Befaling eller endog et Tørklæde eller Klædebon, der har været i Berøring med en Person, fuld af denne Aand, og derpaa berørt af en Anden, har i Følge den hellige Skrift samt Erfaringer i den nuværende Tid været tilstrækkelig til at overføre det aandelige Fluidum mellem Sind med stærk og fælles Tro. Saa godt forstod Profeten Elisa dette Princip, at han sendte sin Tjener for at lægge sin Stav paa et dødt Barn, at det maatte blive opvækket fra Døden; men i dette Tilfælde slog Foretagendet fejl. Profeten kunde kun opvække Barnet ved at lægge Ansigt mod Ansigt, Øje mod Øje, Mund mod Mund, Haand mod Haand o. s. v. for at give Overførelsen af Livsens Aand den størst mulige Virkning.

At kontrollere alle andre Elementer i Overensstemmelse med sin egen Vilje eller Andres Vilje, som ere i Kommunikation og fuldstændig Enighed med det, er for dette hellige og guddommelige Fluidum eller aandelige Element ligesaa naturligt som for det Større at kontrollere det Mindre, den Stærkere den Svagere. Det er paa det samme Princip, at en højere Intelligens er i Stand til at forstaa, omfatte og belære det, som er mindre ophøjet. Derfor, da Verdener bleve dannede, talte Gud, og dette guddommelige Fluidum gik frem og udførte Befalingen og kontrollerede Elementerne i Overensstemmelse med den Almægtiges Vilje og det Mønster, som var dannet i hans Sind. Visdom dikterede alle skabte Tings Form og overvejede deres Egenskaber og Brug. Enhver Del og ethvert Lem i de forskjellige Afdelinger af Liv og Tilværelse og deres Nytte og Brug var paa det Nøjagtigste udtænkt og dannet i Skaberens Sind, førend Befalingen udgik. Og det Hele blev skabt i nøjagtig Overensstemmelse med det Mønster, som var modnet i den Almægtiges Sind.

Ved denne guddommelige Aand bleve alle Ting betegnede og dannede. Alle Ting leve, bevæge sig og have Tilværelse ved denne hellige Substans. Ved den kontrollerede Moses Havet, Josva Jordens Bevægelser, Daniel Løvernes Mund og hans Brødre Ildens Flammer. Ved den bleve Himlene aabnede og atter tillukkede, Regn eller Tørke beherskede, Armeer overvundne, de Syge helbredede og de Døde oprejste, Alt i Følge Naturens Love, idet det er ganske naturligt for de underordnede Elementer at adlyde det højere, Alt kontrollerende og Alt gjennemtrængende Element, som i sig selv indeholder en Fylde af al Magt.

Den nuværende, saakaldte kristne Verden paastaar at have fortsat Kristendommen til nærværende Tid, medens den paa samme Tid erklærer, at Aandens mirakuløse Gaver ere ophørte. Det vilde være ligesaa konsekvent at paastaa, at Magneten var vedligeholdt, men havde mistet sine magnetiske Egenskaber; at Vand endnu eksisterede i sin oprindelige Tilstand, men havde tabt

sin Kraft til at slukke Tørst eller til at søge sit Jævnmaal; at Ild endnu var Ild, men havde mistet sin Varme.

Hvorledes, spørge vi, kan Kristendommen være vedligeholdt paa Jorden, medens dens Dyder, dens lovlige Kræfter, dens særlige Egenskaber, dens Liv og Virkninger ere ophørte blandt Menneskene? Eller til hvad mulig Nytte er den, hvis den virkelig eksisterer? Er Kompasset til nogen Nytte, hvis Naalen har mistet sin magnetiske Tiltrækningskraft? Er Vand til Nytte, naar det har tabt sin Evne til at slukke Tørst eller til at søge sit Jævnmaal? Til hvad Nytte er Ild, naar den ikke længere afgiver Varme? Er Solskiven til nogen Gavn paa en mørk og skyfuld Dag, eller Uret, naar Drivfjederen mangler? Eller ere de tomme Former og Ceremonier af noget System til Nytte, naar de guddommelige Kræfter, for hvilke disse Former bleve indstiftede, ere borttagne?

O, Menneske! lad Dig ikke længere føre bag Lyset ved højtidelige Bespottelser af hellige Ting, eller ved at store og hellige Navne benyttes til forfalskede og vanslægtede Systemer. Da Miraklerne og den Hellig-Aands Gaver ophørte blandt Menneskene, ophørte Kristendommen; Evangeliets Forkyndelse ophørte, og Kristi Kirke eksisterede ikke længere paa Jorden.

Den Kirke, som tilsidesætter Inspiration, Aabenbaring, Profetier, Englebesøg, Syner, Helbredelsesgaver o. s. v., er ikke oprettet af Gud, men er Anti-Kristen i Aand. Den inspireres af Præstelist og Regjeringslist, som med en Jærnhaand har regjeret Verden i mange Tidsaldre.

Jo før den nuværende Slægt vender sig bort fra Nutidens Kristendom med alle dens kraftløse Former og Ceremonier, des hurtigere ville de være beredte til at modtage Guds Rige. Jo før Folket befries fra at opholde Præstelist og Overtro, des hurtigere ville de anvende deres Midler og Evner til at udbrede Evangeliets Fyldes glade Budskab, gjenbragt i denne Tidsalder, og deltage i Israels Hus' Indsamling og Opbyggelsen af Stæder og Templer i Zion og Jerusalem.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Man har som oftest ikke Øje for sin egen Lykke, forbi man for meget har sin Opmærksomhed henvendt paa Andres.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1898.